

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2017 r.

sprawy **T.S.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 4 października 2016 r., sygn. akt III K (...)

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego T.S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. U.D. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

T.S. wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 października 2016 r., sygn. akt III K (...) został uznany za winnego tego, że w nocy z 3 na 4 maja 2015 r. w miejscowości S. w woj. (...), działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia, zadał wielokrotnie W.C. uderzenia siekierą i obutą nogą w głowę, tułów i kończyny, czym spowodował obrażenia ciała opisane szczegółowo w sentencji orzeczenia, które doprowadziły do śmierci W.C., tj. popełnienia przestępstwa z art.

148 § 1 k.k. i za ten czyn została mu wymierzona kara 11 lat pozbawienia wolności. Nadto, na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono na rzecz małoletniej K.C. kwotę 20 000 zł płatne do rąk matki M.M. tytułem nawiazki oraz zaliczono na poczet orzeczonej kary okres tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca T.S. i zaskarżając orzeczenie w całości, zarzucił:

1. „rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., poprzez niedostateczne rozważenie zarzutów apelacji i nie odniesienie się do ich istoty, będące następstwem bezkrytycznego zaakceptowania przez Sąd Apelacyjny w (...) wadliwej oceny materiału dowodowego i błędnych ustaleń faktycznych, dokonanych przez Sąd Okręgowy w K., podczas gdy rzetelne rozważenie zarzutów apelacji winno było skłonić Sąd II instancji do uznania, że brak podstaw do przypisania T.S. wielości uderzeń siekierą zadanych pokrzywdzonemu oraz działania z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia W.C. , jak również do wykluczenia stanu silnego wzburzenia T.S. usprawiedliwionego okolicznościami,
2. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 148 § 1 k.k., przez niezasadne zaaprobowanie kwalifikacji prawnej czynu, przyjętej przez Sąd Okręgowy w K., podczas gdy szereg okoliczności, podniesionych w zarzutach i uzasadnieniu apelacji, wskazywało na zasadność przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 156 § 3 k.k. ewentualnie art. 148 § 4 k.k.”.

Podnosząc te zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy T.S. jest bezzasadna w stopniu oczywistym, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w kasacji należy stwierdzić, że brak jest podstaw do przyjęcia, że Sąd Apelacyjny w (...) wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego czy też materialnego i to w takim stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Nie można więc podzielić stanowiska skarżącej, że Sąd odwoławczy rozpoznając apelację rażąco naruszył przepisy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje bowiem, że zostały w sposób prawidłowy rozpoznane wszystkie zarzuty podniesione w apelacji i Sąd Apelacyjny, postępując zgodnie z zasadami określonymi w tych przepisach, w sposób wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacjach obrońcy oskarżonego, w tym naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wbrew twierdzeniu autorki kasacji Sąd odwoławczy podał czym się kierował wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne i to w taki sposób, że możliwa jest obecnie kontrola kasacyjna orzeczenia tego Sądu. Jak wynika z treści pisemnych motywów wyroku tego Sądu, przedmiotem kontroli objęto ocenę zmiennych wyjaśnień T.S. dokonaną przez Sąd I instancji, szczególnie w zakresie rzekomych gróźb kierowanych przez pokrzywdzonego pod adresem oskarżonego oraz ilości uderzeń zadanych pokrzywdzonemu siekierą. Nie budzące zastrzeżeń okazały się przy tym ustalenia odnośnie ilości uderzeń zadanych pokrzywdzonemu siekierą, szczegółowo omówione i trafnie oparte na wynikach opinii biegłego G.L.. Biegły ten wykluczył, aby obrażenia na ciele ofiary mogły powstać na skutek jednego uderzenia siekierą, tak jak twierdzi skarżąca. Zauważyć należy, iż obrońca zbyt dużą wagę przypisuje obrażeniom twarzy pokrzywdzonego, które mogły powstać na skutek jego upadku na odłamki szkła, skoro nie miały one, jak twierdził biegły, istotnego znaczenia dla opiniowania o przyczynach zgonu W.C.. Sąd odwoławczy wykazał również, iż poprawne były ustalenia Sądu I instancji odnośnie przypisania skazanemu zbrodni zabójstwa w zamiarze bezpośrednim, które wykluczają rozważania oceny zachowania tego skazanego poprzez pryzmat ewentualnej odpowiedzialności z art. 156 § 3 k.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nietrafne okazały się także argumenty apelującego

odnośnie działania oskarżonego w stanie silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami z art. 148 § 4 k.k., akceptując w tym zakresie ustalenia Sądu I instancji.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego obrazu prawa materialnego, tj. art. 148 § 1 k.k., przypomnieć należy, że zarzut obrazu prawa materialnego może zostać postawiony jedynie w sytuacji, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne. Treść tego zarzutu jak i jego uzasadnienie jednoznacznie natomiast wskazuje, iż skarżąca formułuje w istocie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, które nie zostały skutecznie podważone na etapie postępowania apelacyjnego, a co nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. oraz zasądzając na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 738 zł tytułem sporządzenia i wniesienia kasacji.

as